

stand for Lov, for ikke at faae det paa sin Løsten, naar Statsrevisionen kommer. Saa fint saa omhyggeligt varetoget man dengang Grundlovens Bestemmelser. Dengang tog man dog i Betænkning at tage uden Bevilling Millioner paa sin Samvittighed, hvad man nu i den nyere Tid ikke er bange for. Krieger forelagde ligeledes i Samlingen 1857—58 et Tillægsbevillingsforslag for 1856—57, altsaa efter at Regnskabsperioden var udløbet og fik det bevilget under 29de December 1857 — altsaa vedrørende det Regnskabsaar, der var afluttet den 1ste April f. A. Det er det femte Tilfælde. Unsgaard forelægger i 1858 ligeledes et Tillægsbevillingsforslag for 1857—58, altsaa ogsaa efter at Regnskabsaaret var udløbet og faar det bevilget under 30te Decbr. 1858. Jeg skal anføre endnu et Tilfælde, det syvende. Den 10de November 1862 forelægger Fenger Tillægsbevillingsforslag for 1861—62. Han siger Sp. 1268, at Statsregnskabet er affattet indeholdende disse Udgifter, og at Forslaget angaar altsaa kun alt afholdte Udgifter, som ere optagne paa Regnskabet. Det var en lignende Situation som den, hvori den høitærede Conseilspræsident nu sidder. Fenger taler imidlertid ikke om det Splinternye; han har naturligtvis kun Dnsse om saa hurtigt som muligt at faae Rigsdagens Bevilling til Dækning af Udgifter, som han allerede har afholdt uden Tilladelse. Han faaer Forslaget bevilget med 336,000 Rdl. ved Lov af 19de Januar 1863. Jeg spørger nu den høitærede Minister, om han ligeoverfor disse 7 Tilfælde, hvor der efter den 1ste Juli er søgt Tillægsbevilling for det da udløbne Finantsaar, fremdeles finder, at det er Splinternyt for en Finantsminister at søge Tillægsbevilling for afholdte Udgifter. Den høitærede Minister kan lade være — jeg skal ganske henstille det til ham —, men vi kunne ogsaa lade være at godkjennde disse Udgifter og ikke lade dem passere. Min Paastand er, at den høitærede Minister begaar ikke blot den formelle Grundlovsfeil, at han afholder disse Udgifter uden Tilladelse, men han fremturer i denne Feil, naar han undlader at søge Rigsdagens Bevilling paa den i Grundloven foreskrevne Maade ved 3 Behandlinger her og 3 Behandlinger der, nemlig ved at søge Dækning ved Lov for disse Udgifter. Jeg forklarer den høitærede Ministers Stilling her ligesom til den første Hovedbestemmelse i § 49. Han er ingen sin Sagtager af, hvad Stattebevillingsretten har at betyde for et Land og et Folk. Han har hørt saa megen Tale om Bevillingsret og Bevillingspligt, at han endog saa tror at kunne undlade at give Rigsdagen Leilighed til at overveie, hvorvidt den vil bevilge eller ei. Det er en vidt dreven, paa Spidsen sat Betragtning af Bevillingspligten. Han undlader endog saa at give Folkethinget Leilighed til at beslutte, hvorvidt det vil bevilge de afholdte Udgifter eller ei; saa kan han da ialtsald ikke klage over, at Folkethinget i dette Til-

fælde undlader en Pligt, naar han ikke selv giver det Anledning til at udføre denne Pligt. Men hele denne Theori om Bevillingsretten og Bevillingspligten, denne nye Theori fører som alle de øvrige bort fra al fornøstlig Opfattelse af Stattebevillingsretten og overhovedet af de konstitutionelle Forhold. Jeg vil nu med Hensyn til den høitærede Ministers Stilling, som forudm ligeoverfor Finantsloven og som nu overfor Spørgsmaalet om Tillægsbevillingsloven, bede erindret, hvorledes den høitærede Minister i den Henseende staar som et uovertræffeligt Mønster paa, hvorledes en Minister ikke skal forholde sig til § 49. Jeg nævner flere Finantsministre for ham, som have haft en ganske anden Opfattelse af deres Stilling. Det rører ham naturligtvis ikke; han er kommen ind paa en helt ny Bane baade ligeoverfor Valgrettens Betydning og overfor § 49 i Grundloven om Stattebevillingsretten; det rører ham ikke; men jeg har troet at burde fremstille dette for det høie Thing, for at ikke den høitærede Minister skulde forsværte Nogen, og det saameget mere, som jeg allerede ser, at han ogsaa har vundet Tilhængere med Hensyn til denne Doktrin om det Splinternye. Der kan være mange Ting, den høitærede Minister begaar, som kunne være splinternye; han begaar selv mange Ting, der ere saa splinternye, at han er nødt til, hvis han vil tage Konsekventerne deraf, atter at gaa ind paa noget Lignende som Nr. 2. Hvis iøvrigt den høitærede Minister ved at sove paa det kommer i Tanker om, at han dog mulig her har begaaet en Feil, ikke blot mod vore konstitutionelle Bestemmelser, ikke blot mod den stadigeværende Praxis i Rigsdagen, men ogsaa imod sig selv, ved atter at tage disse Summer paa sig, sagte til de øvrige, som han ingen Tilladelse har haft til at udgive, og vil komme med et Lovforslag, ja saa er dermed jo ikke giuet, at Rigsdagen vil efter denne Stilling bevilge ham disse Penge; i den Henseende har Rigsdagen jo fuldstændig Frihed. Det er muligt dog, at det høie Folkething i sin Godmodighed vil sige: Ja, er det Bevillinger, der indeholdes i den Tillægsbevillingslov, som vedtoges før sidste Opøsning, ville vi bære os ad paa samme Maade som med Finantsloven, saa ville vi til Trods for vor Seir eller endog saa af Hensyn til vor Seir være langmodige og godmodige og bevilge disse afholdte Udgifter; er det derimod Udgifter, som den høitærede Minister engang tidligere har faaet negtede her i Thinget, saa er det en anden Sag, saa er det sandsynligt, at Folkethinget ikke vil give ham dem, men de kunne fremdeles til at staa paa hans Konto. Derom skal jeg, som sagt, ikke udtale mig. Jeg paastaar, at Folkethinget i denne Henseende har fuldstændig frie Hænder, uanset sine tidligere Beslutninger; men hvorledes den høitærede Ministers Stilling er til Bestemmelserne om Tillægsbevillingslove, tror jeg nu er klart. Jeg gjentager nu, idet jeg slutter disse Bemærkninger: